

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 101.758 van 12 december 2001
in de zaak A. 99.910/XIV-1722.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15 B, bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 29 januari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 december 2000 tot weigering van regularisatie;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat R. BELDERBOSCH, verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verwerende partij geen administratief dossier heeft neergelegd; dat derhalve, krachtens artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de door de verzoekende partij aangehaalde feiten als bewezen moeten worden geacht, tenzij ze kennelijk onjuist zijn;

1.2. Overwegende dat verzoekende partij, van XXX nationaliteit, in haar verzoekschrift uiteenzet dat ze op 27 januari 2000 een regularisatieaanvraag indient op basis van artikel 2, 4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk; dat de derde Kamer van de Commissie van regularisatie op 25 oktober 2000 een ongunstig advies verleent betreffende haar aanvraag;

1.3. Overwegende dat het advies van de Commissie voor regularisatie, zoals dit is gevoegd bij het verzoekschrift, de volgende overwegingen bevat :

“Overwegende dat mevrouw XXX, betrokkene, regularisatie van verblijf aanvroeg wegens duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen, overeenkomstig art. 2,4° van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 578-581, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 17), err. B.S. 2 februari 2000, p. 3291;

dat door het onderzoekssecretariaat van de Commissie voor regularisatie de zaak aanhangig werd gemaakt bij een kamer bij toepassing van art. 12, § 3 van de wet van 22 december 1999, omdat werd vastgesteld dat de aanvraag tot regularisatie van betrokkene en het bij de aanvraag gevoegde dossier prima facie toch niet kan leiden tot een gunstig advies;

dat de zienswijze van het onderzoekssecretariaat gesteund was op volgende elementen:

- gebrek aan bewijs van de vereiste termijn van wettelijk en continu verblijf in België;
- afwezigheid van een schriftelijke verklaring betreffende een bevel om het grondgebied te verlaten;
- gebrek aan bewijs van duurzame sociale bindingen en humanitaire redenen; dat er geen betwisting is betreffende de overige vereisten tot regularisatie van het verblijf, zoals o.m. de vereiste om op het grondgebied van het rijk te verblijven op 1 oktober 1999;

Overwegende dat, om in aanmerking te komen voor regularisatie van verblijf overeenkomstig art. 2,4°, betrokkene gehouden is:

- te bewijzen dat de aanwezigheid in België teruggaat tot meer dan zes jaar, of tot meer dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of
- te bewijzen dat zij wettig in België verbleven heeft, en/of
- een schriftelijke verklaring af te leggen waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten,
- te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie (art. 9, 9° wet van 22 december 1999);

Overwegende dat betrokkene op de vermelde zitting grondig werd ondervraagd door ieder lid van de kamer, samengesteld overeenkomstig art. 3 van de wet van 22 december 1999, art. 3 van het K. B. van 5 januari 2000 en het K. B. van 28 april 2000, in werking getreden op 20 maart 2000, B.S. 29 april 2000, tweede uitgave, p. 13.785-13.787;

Overwegende dat uit de informatie verstrekt door betrokkene op de vermelde zitting en uit het nazicht van de stukken van het regularisatiedossier, en bovendien uit de stukken van het dossier neergelegd op de vermelde zitting, de kamer tot volgende bevindingen is gekomen;

dat, wat betreft het langdurig verblijf in België, op grond van de uitleg verstrekt door betrokkene en de beschikbare stukken, niet met zekerheid kan aangenomen worden dat de aanwezigheid van betrokkene in het rijk teruggaat tot meer dan vijf jaar; dat het ter zake gaat over een gezin met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen; dat de beschikbare gegevens niet geloofwaardig zijn overgekomen;

dat, wat betreft de wettigheid en de continuïteit van dit verblijf, dit niet afdoende is aangetoond;

dat, wat betreft de schriftelijke verklaring, door betrokkene af te leggen, waaruit blijkt dat er in de loop van vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel was om het grondgebied te verlaten, een dusdanige verklaring mondeling werd afgelegd ter zitting en door de griffier schriftelijk werd geacteerd;

dat, wat betreft het bewijs dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie van het verblijf, hiervan geen afdoend bewijs is geleverd;

dat betrokkene derhalve niet voldoet aan de vereisten gesteld door art. 2,4° van genoemde wet; dat zij geen humanitaire redenen kan laten gelden en geen duurzame sociale bindingen met België heeft ontwikkeld; dat zij op grond daarvan ten onrechte in aanmerking wenst te komen voor regularisatie van verblijf;

dat er geen voldoende elementen aanwezig zijn om te besluiten tot integratie van betrokkene;

dat deze vaststellingen hebben geleid tot het hiernavolgend advies dat, na beraadslaging, uitgebracht wordt overeenkomstig art. 17 van het Koninklijk Besluit van 5 januari 2000 betreffende de samenstelling en de werking van de Commissie voor regularisatie en houdende de uitvoering van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, B.S. 10 januari 2000, p. 588-592, in werking getreden op 10 januari 2000 (art. 19)”;

1.4. Overwegende dat op 28 december 2000 de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag tot regularisatie verwerpt; dat dit de thans bestreden beslissing is die, zoals zij is gevoegd bij het verzoekschrift, luidt als volgt :

“De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 27-01-2000 en dat het nummer 21402000012704004 draagt.

Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 9 juli 2000 beschikt U over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen.”;

dat de verzoekende partij niet betwist dat het voornoemd advies van de Commissie voor regularisatie gevoegd was bij de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij onder meer aanvoert hetgeen volgt :

“(…)

De bestreden beslissing, daar waar ze de motivering van het advies van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie overneemt, wordt vooreerst gemotiveerd door de overweging dat wat betreft het langdurig verblijf in België, niet met zekerheid zou kunnen aangenomen worden dat de aanwezigheid van verzoekster in het Rijk teruggaat tot méér dan vijf jaar; dat het ter zake gaat over een gezin met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen; dat de beschikbare gegevens niet geloofwaardig zouden zijn overgekomen.

Hierbij aansluitend wordt de bestreden beslissing gemotiveerd door de overweging dat wat betreft de wettigheid en de continuïteit van het verblijf, dit niet afdoende zou zijn aangetoond.

Verzoekster brengt hiertegen in art. 9, 9° van de wet van 22 december 1999 bepaalt dat voor de in art. 2, 4° vermelde vreemdelingen (zoals verzoekster) het bewijs dient te worden geleverd dat hun aanwezigheid in België teruggaat tot méér dan zes jaar, of tot méér dan vijf jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen verblijvend in België op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om school te lopen, en/of in voorkomend geval het bewijs dat de vreemdelingen wettig in België verbleven hebben en/of een schriftelijke verklaring waaruit blijkt dat zij in de loop van de vijf jaar voorafgaand aan de aanvraag geen bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster merkt op dat het volstaat dat slechts één van deze drie mogelijkheden is vervuld (...), en dat dit trouwens door de Minister van Binnenlandse Zaken werd bevestigd n.a.v. de parlementaire voorbereidingen van de wet van 22 december 1999 (...)

Verzoekster kan bewijzen, en heeft met stukken en ter zitting bewezen, dat zij méér dan zes jaar in België verblijft.

Zij heeft dit bewezen door vermeldingen te geven die dateren van in 1991 en door vermeldingen voor de daarop volgende jaren, o.m. verklaringen van het gemeenschapsonderwijs, uit de geboorteakte, getuigenschriften van verstrekking van medische zorgen, afgeleverd door de tandarts en de huisarts van verzoekster, verklaringen van vrienden en van haar partner, de Heer A. C..

Verzoekster merkt op dat zij haar aanwezigheid in België, teruggaand op méér dan zes jaar bewijst, en dat zij niet cumulatief dient te bewijzen dat haar verblijf in België wettig was, zodat de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat de wettigheid van haar verblijf niet afdoende is aangetoond, gezien verzoekster dit immers niet dient aan te tonen nu zij haar langdurig verblijf in België bewijst.

Verzoekster werpt verder op dat zij aan de hand van documenten haar aanwezigheid in België bewijst in de jaren 1991, 1993, 1994, 1996 en 1999, zoals door het secretariaat van de Commissie wordt erkend.

Verzoekster merkt op dat haar huisarts, Dokter ROSENBLUM, attesteert dat hij verzoekster van 1994 tot heden, d.w.z. tot 19 januari 2000, datum van ondertekening van het attest, in behandeling heeft gehad, en dat het hier aldus geen getuigenis betreft over de eenmalige aanwezigheid in België, maar over een aanwezigheid gedurende een zeker tijdsverloop, m.n. van 1994 tot heden.

Verzoekster merkt verder op dat haar aanwezigheid in België in 1991 wordt aangetoond door het bewijs van een contante betaling aan haar apotheker J. VAN DEN KIEBOOM, wat bezwaarlijk als een louter getuigenverklaring die niet nauwkeurig nagetrokken kan worden, kan worden afgedaan.

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat niet met zekerheid kan aangenomen worden dat de aanwezigheid van betrokkene teruggaat op méér dan vijf jaar en dat de continuïteit van het verblijf van verzoekster niet afdoende zou zijn aangetoond.

Verzoekster brengt immers naar voor dat zij alleszins op basis van een objectief document bewijst dat zij langer dan vijf jaar vóór de regularisatieaanvraag haar aanwezigheid in het Rijk bewijst, en dat zij voor de jaren vanaf 1993 t.e.m. het tijdstip van de regularisatieaanvraag met verschillende documenten bewijst dat zij in België verbleef.

“(…)

Verzoekster heeft een aantal schriftelijke bewijzen van haar verblijf naar voor gebracht, w.o. medische attesten van haar tandarts en haar huisarts, verklaringen van het gemeenschapsonderwijs en o.m. ook een geboorteakte, en zij bewijst aldus haar aanwezigheid in België op geregelde tijdstippen, minstens in de periode van 1993 t.e.m.

1999, aldus voldoende aan art. 9 9° van de wet van 22 december 1999, betreffende het bewijs dat haar aanwezigheid tot méér dan vijf jaar teruggaat, verzoekster in het geval verkerende dat zij een gezin vormt met minderjarige kinderen die op 1 oktober 1999 in België verblijven en die de leeftijd hebben om naar school te gaan.

Volgens verzoekster overweegt de bestreden beslissing aldus onterecht dat zij de continuïteit van haar verblijf niet afdoende zou hebben aangetoond.

De bestreden beslissing wordt ten slotte gemotiveerd door de overweging dat verzoekster geen afdoende bewijs zou hebben geleverd dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en dat er humanitaire redenen zijn voor de regularisatie van haar verblijf.

Verzoekster brengt hiertegen in dat zij vooreerst geen tolk nodig heeft gehad ter zitting van de derde kamer van de Commissie voor Regularisatie, aangezien zij het Nederlands voldoende machtig is.

Verzoekster heeft met stukken aangetoond dat zij sedert 16 juli 2000 tewerkgesteld is als "medewerkster keuken" bij de Heer L. R..

Daaruit volgt dat zij ingevolge haar tewerkstelling in België belastingen en sociale zekerheidsbijdragen betaalt.

Daarenboven heeft verzoekster met stukken aangetoond dat zij duurzame vriendschapsbanden heeft ontwikkeld met verschillende personen, en zij heeft m.n. ook aangetoond dat zij een duurzame relatie heeft met de Heer A. C., met wie zij samenwoonde op het adres Borgerhout, K., en thans in de V. te 2018 Antwerpen.

Verzoekster heeft verder aangetoond dat haar jongste kind XXX in België is geboren en dat haar oudste minderjarige zoon, XXX, in België school loopt.

De Heer A. C. is trouwens méér dan 25 jaar in België, heeft een identiteitskaart voor vreemdelingen en is derhalve op permanente wijze tot een verblijf in België gerechtigd.

Verzoekster heeft de bedoeling om met de Heer A. C., die trouwens de vader is van haar jongste kind, te huwen, maar dit wordt tot op heden enkel nog belet door het feit dat haar echtscheidingsprocedure nog niet afgelopen is.

Verzoekster meent dat men bezwaarlijk nog meer bewijs kan verlangen van duurzame sociale bindingen dan

- het feit dat men in het Nederlandstalig landsgedeelte goed Nederlands spreekt,
- er in het arbeidsproces is geïntegreerd,
- men een duurzame relatie heeft met een reeds méér dan 25 jaar in België verblijvende houder van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die daar ook vast werk heeft,
- men een kind heeft samen met deze 25 jaar in België verblijvende partner,
- men een ander kind heeft dat hier school volgt,
- en men ten slotte vriendschapsbanden heeft met verschillende Belgische personen.

Volgens verzoekster ligt er verder een overduidelijke humanitaire reden voor haar regularisatie in het feit dat zij de vader van zijn kind zou moeten scheiden indien zij België samen met haar kind zou moeten verlaten.

Om deze redenen meent verzoekster dat de bestreden beslissing onterecht gemotiveerd wordt door de overweging dat er geen bewijs van duurzame sociale bindingen en van humanitaire redenen wordt geleverd.

Om deze redenen is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd.”;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord als volgt antwoordt :

“(…)

Zij beweert haar aanwezigheid in België voldoende te hebben aangetoond aan de hand van documenten die betrekking hebben op de jaren 1991, 1993, 1994, 1996 en 1999.

Uit de stukken blijkt echter niet het ononderbroken karakter van dat verblijf. In het geval van verzoekster, die niet visumplichtig is en de buitengrenzen op eenvoudig vertoon van een Reispas kan oversteken werd de bewijsvoering niet sluitend bevonden en overtuigen de overgelegde stukken niet.

Uit geen enkel element kan met rede worden afgeleid dat de Minister de van toepassing zijnde wetgeving miskende door de bestreden beslissing te nemen.”;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar de uiteenzetting van het middel in haar verzoekschrift, waarvan de inhoud in huidige memorie wordt herhaald en bekrachtigd en “meer specifiek naar het door haar voorgebrachte attest van dr. ROSENBLUM waardoor haar aanwezigheid in België over een bepaald tijdsverloop, met name van 1994 tot 2000, wordt aangetoond”;

2.4.1. Overwegende dat, om in aanmerking te komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 2, 4°, van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, uit de samenlezing van artikel 2, 4° en 9, 9° van de genoemde wet van 22 december 1999 blijkt dat de vreemdeling die reeds daadwerkelijk op het grondgebied verblijft op 1 oktober 1999, voorafgaandelijk het bewijs dient te leveren van zijn aanwezigheid in het Rijk overeenkomstig één van de bewijsmogelijkheden voorzien in artikel 9, 9° van de genoemde wet van 22 december 1999, alsook dient te bewijzen dat er duurzame sociale bindingen in het land werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn voor regularisatie;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen dat elke éézijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat de opgelegde motivering afdoende moet zijn; dat de in de voornoemde bepalingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt; dat aan de door voornoemde wetsbepalingen opgelegde motiveringsplicht is voldaan wanneer de weigering tot regularisering duidelijk de met artikel 2, 4° j° 9, 9° van de genoemde wet van 22 december 1999 verband houdende redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

2.4.2. Overwegende dat, wat het bewijs van de aanwezigheid in het Rijk betreft, de verzoekende partij in het middel betoogt dat zij “met stukken en ter zitting (van de Commissie voor regularisatie) (heeft) bewezen dat zij meer dan zes jaar in België verblijft”; dat “zij (...) dit (heeft) bewezen door vermeldingen te geven die dateren van in 1991 en door vermeldingen voor de daarop volgende jaren, o.m. verklaringen van het gemeenschapsonderwijs, uit de geboorteakte, getuigschriften van verstrekking van medische zorgen, afgeleverd door de tandarts en de huisarts (...), verklaringen van vrienden en van haar

partner (...); dat zij “aan de hand van documenten haar aanwezigheid in België bewijst in de jaren 1991, 1993, 1994, 1996 en 1999 (...);

Overwegende dat, wat het bewijs van de humanitaire redenen en de duurzame sociale bindingen in het Rijk betreft, de verzoekende partij in het middel stelt dat “zij vooreerst geen tolk nodig heeft gehad ter zitting van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie, aangezien zij het Nederlands voldoende machtig is”, dat zij “met stukken (heeft) aangetoond dat zij sedert 16 juli 2000 tewerkgesteld is als “medewerkster keuken”; dat zij “met stukken (heeft) aangetoond dat zij duurzame vriendschapsbanden heeft ontwikkeld met verschillende personen en (dat) zij heeft (...) aangetoond dat zij een duurzame relatie heeft met (...) “die meer dan 25 jaar in België (is), (...) een identiteitskaart voor vreemdelingen (heeft)” en de vader is van haar jongste kind; dat zij “verder (heeft) aangetoond dat haar jongste kind (...) in België is geboren en dat haar oudste minderjarige zoon (...) in België school loopt”;

Overwegende dat, bij gebreke aan overgelegd administratief dossier en met toepassing van artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, het feit dat de verzoekende partij de in haar middel aangehaalde stukken en argumenten heeft aangebracht in de aanvraagprocedure en inzonderheid ter terechtzitting van de Commissie voor regularisatie, als bewezen moet worden geacht; dat de verwerende partij in haar memorie deze feitelijke gegevens overigens niet betwist, daargelaten de vraag overigens of zij dit zonder overlegging van het dossier wel kan;

2.4.3. Overwegende dat de bestreden beslissing geen eigen motivering bevat met betrekking tot beide voornoemde voorwaarden; dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing uitdrukkelijk stelt het advies van de Commissie voor regularisatie te volgen, waarvan hij de overwegingen onderschrijft en die hij als de zijne overneemt; dat in dit advies van de derde kamer van de Commissie voor regularisatie, beide voornoemde voorwaarden worden besproken; dat wat het langdurig verblijf in België betreft, in dit advies wordt gesteld dat “op grond van de uitleg verstrekt door betrokkene en de beschikbare stukken, niet met zekerheid kan aangenomen worden dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk teruggaat tot meer dan vijf jaar” en “dat de beschikbare gegevens niet geloofwaardig zijn overgekomen”; dat omtrent de voorwaarde dat er duurzame sociale bindingen werden ontwikkeld en er humanitaire redenen zijn de Commissie voor regularisatie in haar advies stelt dat “hiervan geen afdoend bewijs is geleverd”;

Overwegende dat de formele motivering van het advies wat deze twee voorwaarden betreft dermate algemeen en vaag is, dat ze niet kan beschouwd worden als een afdoende motivering in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen waarvan de draagwijdte hiervoor nader is toegelicht; dat deze motivering zich aandient als een algemene formulering die voor talrijke gevallen kan

gelden; dat immers uit deze algemene motivering niet de precieze en concrete redenen, toegespitst op de concrete aanvraag tot regularisatie, blijken waarom het advies ongunstig is; dat het ongunstig advies niet afdoende is gemotiveerd; dat, aangezien de minister van Binnenlandse Zaken de overwegingen van het advies onderschrijft, ook zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd is; dat het enig middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 december 2000 tot weigering van regularisatie van XXX.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf december tweeduizend en één, door

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.